

Lehce neuvěřitelné příhody z hor

Zima je jen pocit

Martin Úbl

 P R E S S

Lehce neuvěřitelné příhody z hor

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Úbl
Lehce neuvěřitelné příhody z hor – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hlavní hrdinové následujících řádků

Vedoucí Kuře

Bezpochyby nejdůležitější člen výpravy. Nejvíce se na něm podepisují zážitky a strasti z minulých výletů, a tak se z fáze „Kuře punk“ přesunulo díky mnoha sponkám a lepenkám do fáze „Kuře faraon“. Jako jediný dokáže nést zodpovědnost za celou skupinu včetně následných trestů za všechna naše špatná rozhodnutí. Tento žlutooranžový plastový Vedoucí je vždy nesen na krosně a přivázan šňůrkou za krček mává na ostatní nožičkami. Má těžký a krutý život, přesto snáší všechna příkoří potichu a s neměnným výrazem. Bez Kuřete Vedoucího by byla skupina ztracena a propadla by peklu.

Kamila

Její snem je najít typickou letní dovolenou, což se jí v této partě nemůže nikdy podařit. Kamila je jemná dívka, která jen jednou řekla sprosté slovo. Během pochodů si povídá s kyticemi a hledí zvířátka. Vždy u sebe nosí několikakilovou zásobu sušených plodů a ovocíček, které má rozstrkaná v miniaturních pytlíčcích nezatěžujících životní prostředí. Je živoucím

důkazem, že i bez jakéhokoliv orientačního smyslu se dá v horách přežít, pokud se ovšem snaží všichni okolo. Když někdo lže nebo mluví sprostě, Kamila mrká a trpí.

PJ (čti pídžej)

Málomluvný šlachovitý borec, který dostal kdysi svoji přezdívku podle papouška PJe z jedné reklamy. Toto pojmenování lehce odkazuje na velikost jeho nosu. Funkce Lékárníka z něj udělala osobu nebezpečnou pro celé okolí, hlavně proto, že odmítá nosit příbalové letáky k lékům, aby ušetřil váhu batohu. Mluví hlubokým basem a ve větách odmítá skloňovat. Je nenáviděn všemi děvčaty, protože má díky dvě tělesné konstrukci hubenější nohy než ony.

Dáša

Drsnější složka ženské části výpravy, která by také ráda zažila letní dovolenou. Pokud se jí tento sen neplní, dává to ostatním pořádně sežrat. Propagátorka zdravé bezmasé výživy, jejímž skromným snem je být uznána za nejlepší kuchařku na světě. Podle její mléčně bílé kůže se nejlépe pozná, jaké bylo počasí posledních dnů. Pokud někoho potká, vyptává se ho na všechno tak dlouho, dokud dotyčný neuteče, nebo se jí nepokusí zabít.

Vojta

Fotograf výprav, který sní během dlouhých nocí o dokonalé fotce. Značkař a milovník map. Kamarádi ho při plánování cest přezdívali Černá kronika kvůli vyhledávání všech tragédií

v oblasti treku za posledních 300 let. V posledních letech hlavní propagátor odlehčených materiálů, někdy také nově nazýván kvůli honbě za nulovou váhou svého batohu Gramař.

Martin

Smolař, na kterého se lepší nechtěné přezdívky jako Zoolog, Mrtvola a podobně. Jeho nízká popularita ve skupině je dána ustavičným odmítáním expedičních výprav do jakýchkoliv lázní. Málokdy se mu podaří odjet i přijet stejným dopravním prostředkem jako zbytku výpravy a na cestách průběžně nedobrovolně testuje místní zdravotnická zařízení. Jeho naprostá ztráta všech chuťových buněk a nekritická láska k červené omáčce vedly k tomu, že mu byla odebrána ceněná funkce Svačináře skupiny. Má nejzodpovědnější funkci – Nosič Vedoucího Kuřete.

Dement dne

Neoblíbená každodenní soutěž této skupiny, v rámci které vyhlašujeme každý večer člena, který udělal největší trapas nebo ostudu Polsku, za jehož občany se prohlašujeme, když se nám fakt nezadaří. Nešťastnému vítězi je hořkou odměnou povinná četba jedné kapitoly z Padesáti odstínů šedi a její následné zvučné převyprávění ostatním. Za ta léta prokousávání se touto knihou jsme zjistili, že se strašnost kapitol stupňuje. Dementem dne nechce být nikdy nikdo.

O začátcích našich cest

Milý deníčku,

často jsem přemýšlela, kdy pro mě naše cesty vlastně začínají. Jestli je to ve chvíli, kdy vybereme zemi a hory, které půjdeme a já se začnu trochu těšit a trochu bát, co zase bude, nebo když s batohem vyrazíme z domova? Když poprvé vyjdeme do hor? Naše první noc pod stanem?

Dneska jsme vyšli jen kousek za vesnici do hor na první místo, kde budeme tady v Bolívii spát. Chtěli jsme už jít do přírody, a tak jsme si našli pěkné tábořiště a jen tak v sandálech vyrazili, než zítra začneme šlapat první kilometry. P. se rozhodl na letošek částečně obnovit svoji výbavu a koupil si nové ponožky. To je moc dobře, protože na těch posledních, co měl vloni v Peru, už měl tak velké díry, že když si je jednou po tmě natahoval, zjistil, že se rukama dotýká kolen a ponožka není pořád natažená. Noha mu projela špičkou tak, že si z nich udělal prakticky nákolenny. Letos si tedy koupil dva nové páry a doufal, že mu zase nějakých pět, možná deset let vydrží. I když já se bojím, že očekával spíše těch deset.

Potom, co jsme měli rozbalené stany a chystali se na jídlo, si začal skládat batoh na další den a vyzkoušel si své nové ponožky, aby si je pořádně prohlédl. Koukal na ně, pak si je začal přehazovat z ruky do ruky, několikrát si je dal až k očím a najednou začal nadávat: „Co je tohle zase za nesmysl? Já se na to vykašlu! To mi neříkej, že by ten výrobce byl tak pitomej.“ A spoustu dalších slov, která zde nebudu zaznamenávat.

Shlukli jsme se kolem něj, abychom zjistili, co se mu přihodilo. (I když Vojtu s Martinem podezřívám, že se hlavně chtěli popást na Pjově neštěstí.) „Podívejte se na to,“ obrátil se na nás Pj, „ty dřeváci mi prodali dva páry ponožek a všechny jsou levý!“ A ukazoval nám všem ony kusy oblečení, zdroj jeho vzteku a rozladění. A na nich bylo opravdu na každém nártu velké tiskací písmeno L. „Já si je do těch bot narvu a letos to s nimi dojdu,“ pokračoval, „ale až se vrátíme, tak si do toho krámu zajdu a ať si mě nepřejou! Co to je za firmu, když nedokážou spárovat ponožky?“ A hartusil, že neví, kam ten svět spěje, že dřív by se tohle nestalo a spoustu dalších věcí.

Dáša si vzala ponožky do ruky, chvílku si je prohlížela a pak se zeptala Pje: „Ty, Pji, jak máš velkou nohu? Nemáš náhodou něco kolem pětačtyřicítky?“

„Mám,“ odpověděl Pj, „proč?“

Dáša se začala usmívat: „Protože to písmeno L tady v tom případě nebude označení levé ponožky, ale značka velikosti!“ Pj úplně zkoprněl. Vytrhl Dáše z ruky nešťastné kusy oblečení a jal se je zuřivě nandávat. Krásně mu padly - pravá na jeho pravou rachitickou nožku a levá na jeho levou rachitickou nožku. Na obou nártech bylo krásně vyšito velké písmenko L.

„Takže milý Pji,“ obrátil se na něj Martin, „udělal si nám velkou radost. Prvního Dementa dne této výpravy máš jistého, vem si tady pěkně Padesát odstínků, pěkně si počti a těšíme se na tvé vyprávění!“

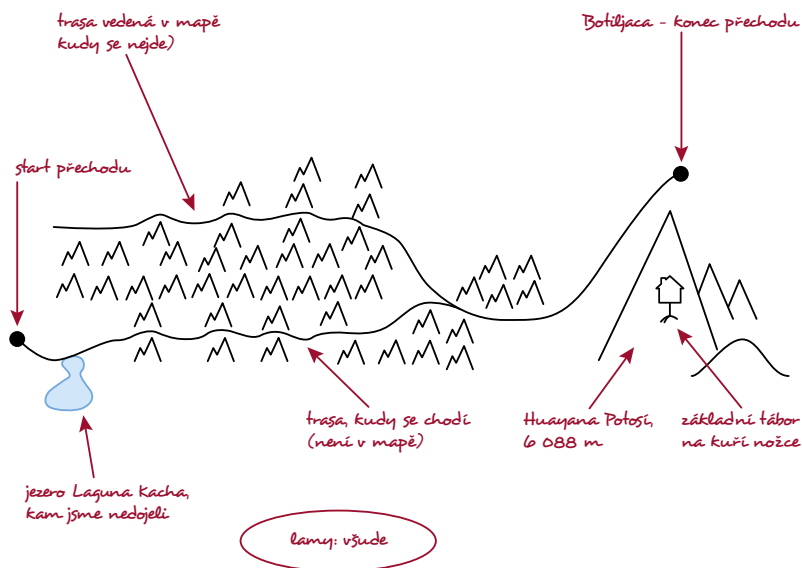
Pj teď sedí stranou a naštvaně čte kapitolu z Padesáti odstínů šedi. Kluci na něj volají, zda od nich nechce

označit i rukávy na mikině, aby si jí nedal obráceně, a připravuj si na něj zvědavé dotazy, až bude vyprávět, co se v té jeho kapitole stalo.

A jak tu tak sedím a koukám na ně, zdá se mi, že toto je asi ten okamžik, kdy cítím, že jsme zase na cestě. A že to zase asi bude stát za to.

- zapsala Kamila

Cordillera Real, Bolívie, 4 500 - 5 500 m

Holky a vybavení do hor

Kamila s Dášou si za ty roky zvykly na ledacos. Smířily se s faktem, že hygiena je pro kluky během treku slovo, o kterém sice slyšeli, ale vyskytovalo se podle nich na pomezí vedlejších galaxií. Dokázaly se vyrovnat s tím, že daný kalendářní rok buď mohou jet do hor, nebo být v létě za dámy v sukních. Zvykly si na celkové nepohodlí na treku – že batohy lehčí nebudou, kopce nižší taky ne a že jídlo je od toho, aby zasytilo, rozhodně ne na to, aby poskytlo jakýkoliv pozitivní gurmánský zážitek. Věděly ale, že hory a příhody v nich jim tyto různé druhy nepohodlí bohatě vynahradí.

Co ale snášely vždycky hůře než kluci, byla zima. Zejména od té doby, kdy jsme začali jezdit buď do severních oblastí (Island), nebo do vysokých hor (Nepál, Peru, Bolívie), stalo se toto téma velmi aktuálním. Poté, co jsme mrzli čtrnáct dní na treku, který vedl přes poloostrov Hornstrandir na Islandu, strávily holky následující podzim sháněním a nakupováním veškerých péřových outdoorových věcí na trhu. A tak když jsme vyráželi na cesty do Peru, stály před námi kompletně v novém. Každá na sobě měla péřovou bundu, péřovou vestičku, péřové zimní rukavice, péřové ponožky, a věc, o které kluci v životě neslyšeli – péřovou

sukni. Byly tak barevné a nabalené, že zdálky mohly připomínat Mišelínka, který spadl na paletu s barvami. Ale obě byly velmi šťastné, že jim ten rok bude teplo.

Při nákupu nového spacáku ale udělala Dáša jednu drobnou, a přitom podstatnou chybičku. Chtěla si koupit takový, který by byl opět vyroben z... no přiznejme si to rovnou, opět jeho nákupem nejspíš nezachránila desítky husiček a kachniček před ztrátou jejich chloub ze zadních částí těla. Tak tento spacák si omylem koupila o jednu teplotní řadu nižší, než by byla potřeba. A tak přestože jí bylo přes den teplo, pak v noci, kdy padaly teploty hluboko pod bod mrazu, se klepala a marně se snažila zahřát. Pobyty ve stanu se pro ni staly nekonečnými a ráno byla úplně hotová, promrzlá a naneštěstí pro nás i pěkně nabroušená.

O rok později dorazila na sraz do Bolívie s tak velkým batohem, že jsme se báli, že něco pašuje. „Dášo, co to táhneš na těch zádech?“ doráželi na ni kluci, „vždyť tě to převáží až se narovnáš!“

„To vám může být úplně jedno, mně letos zima prostě nebude,“ odsekávala Dáša.

„Ty si táhneš peřinu?“ vykulil na ní oči Martin. „Jo, a asi i s postelí,“ děsil se Vojta.

První večer na cestě jsme nenápadně všichni pokukovali, co Dáša z batohu vytáhne. Když měla konečně postavený stan, začala vytahovat spacák. Tahala, tahala a tahala jako v pohádce o řepě... pořád tahala a za chvíli byl spacák všude. Když ho dala do stanu, nafoukl se tak, že zabíral celý jeho prostor až po

střechu. „A kde budu spát já?“ ptal se Vojta, který s ní měl ten rok společný stan, a viditelně nechtěl trávit noci v předsínce.

„Co to je? Kdes to sehnala, takovýho obra?“ divil se Martin.

Dáša se vítězoslavně usmívala: „To je nejvyšší řada expedičních spacáků, která se dá sehnat. Vloni jsem si v Peru každou noc slibovala, že mi už nikdy nebude zima, a to hodlám dodržet.“

Při podrobném průzkumu PJ zjistil, že na spacáku se komfortní teplota, při které se v něm dá ještě pohodlně spát, uvádí jako minus šedesát čtyři stupně, což je teplota, která byla naměřena na zeměkouli jen jednou, a to konkrétně v oblasti Antarktidy. „To není možné,“ reagoval na toto zjištění Martin. „To nemůže být jen z peří. Tam musí být někde uvnitř nějaký malý reaktor, který to vytápí. Počkej, až to bude v noci svítit, to se nevyspíš!“ varoval Dášu. „A kde budu spát já?“ neustále opakoval Vojta svoji palčivou otázku, na kterou mu ale nikdo neodpovídal, protože byli všichni fascinováni spacákem, kterým by se v případě potřeby mohla zakrýt celá jejich výprava.

Dášiny věci jsme museli přeskládat do našich batohů, protože do toho jejího se vešla prakticky jen její nová příkrývka. Ale byla nadšená, protože celý trek po Bolívii, kde jsme nocovali ve výškách kolem 4 500 výškových metrů, spala s rozepnutým zipem od spacáku a pootvřeným stanem, protože jí bylo vedro.

O nešťastných snídaních

Naše holky strávily podzim před výletem do Peru tím, že si na sebe kupovaly všechno péřové, co se dalo sehnat. Museli jsme je zastavit až ve chvíli, kdy měly na sebe více věcí než Amundsen pro svoji dvacetičlennou výpravu na jižní pól. Ale byly šťastné, a když si Dáša před Bolívií koupila největší spacák na světě, měly konečně vyřešený problém se zimou.

Chybělo tedy ještě vyřešit naši neveselou situaci s jídlem, konkrétně snídaně. První jídlo dne je pro nás velmi důležité, z jeho energie jdeme prakticky celý den, protože k obědu si dáváme jen tyčinky nebo něco malého. Do Peru se tedy holky rozhodly, že připraví speciální kaše, které nasáčkují a které budeme zalévat teplou vodou. Kaše měly být výživné, rozmanité a chutné. Řekněme si rovnou, že z výše zmíněného se Kamile s Dášou nejvíce povedlo kaše nasáčkovat. Co se týká vjemů, chutnaly a vypadaly jako bleme neurčité barvy a chuti. Nedá se ani říct, že by se nějaká jejich příchutí třeba nepovedla, a některé naopak ano. Ne, všechny byly bleme a všechny byly od sebe neidentifikovatelné. Smutným paradoxem pak bylo, že ještě ke všemu byly jednotlivě denní přiděly opravdu velké, takže jsme měli spoustu času si vychutnat každé mazlavé soustíčko.

Chvíli jsme si mysleli, že konzistence kaší je záměrná, aby si holky zajistily, že budeme aspoň dopoledne potichu, protože budeme mít slepené čelisti k sobě. Když jsme pak ale viděli, jak samy při snídaních trpí, pochopili jsme, že